

Friends for Africa

Beste Friends for Africa,

Na een welverdiende vakantie voor ons en wellicht ook voor u willen wij het tweede gedeelte van 2008 inluiden met een nieuwsbrief, zodat u weer van alle ins- en outs van onze stichting op de hoogte bent. De nieuwsbrief is deze keer wat langer dan u normaal van ons gewend bent, want er is een heleboel te vertellen! Hopelijk zult u het met veel plezier lezen...

Janai Childrens Home

Van Janai ontvingen we nogmaals een dankbetuiging voor de korte vakantie die Friends for Africa samen met Marloes voor ze had georganiseerd. Ze hadden heerlijke dagen gehad aan de kust, met heerlijk weer. Er was dus veel gezwommen, gevist, en getafeltenist. Ook hebben ze een uitstapje naar een pretpark gemaakt. Voor veel van de kinderen was het de eerste vakantie in hun leven, en zelfs de eerste keer dat ze de zee zagen. Een onvergetelijke ervaring dus voor het hele gezin, die hun in staat stelde om de dagelijkse zorgen en de ziekte van vader Martin even uit het hoofd te zetten!

Masonwabe

Onze contactpersoon Bob liet ons weten dat alle afwerkingen van de aanbouw bij Masonwabe ook helemaal klaar zijn en dat Florence, de leidster, nog steeds erg trots is! Doordat ze nu meer subsidie krijgen hebben ze uit eigen middelen nog een speelplaatsje met hekwerk eromheen kunnen laten maken, zodat de kinderen veilig buiten kunnen spelen.

Benefietavond

Op 14 juni heeft Friends for Africa voor de tweede keer een benefietavond gehouden. De mensen die in Heel en omgeving wonen hebben hier al verschillende artikelen over kunnen lezen en horen via het kerkblaadje,

locale uitgevers en omroepen en zelfs via de Limburgse radiozender L1. Over publiciteit was dus niet te klagen! Op de avond, die plaatsvond in Café de Peel in Heel, traden de Baerkes Bloe Bend, de Haelder Hofkapel, de Baerekapel en zanger Geert op. Ook werden er collectors-items van o.a. Rowwen Heze, Kartoetsj, Erwin van het Merretkoer, Grad Damen, Neet oet Lottum, Frans Theunisz en Big Benny geveild en was er een grote tombola. Het meeste werd betaald voor een live optreden van Frans Theunisz, maar liep €300, gevolgd door €120 voor een showblouse voor Big Benny. Aan het eind van de avond werd de Baerekapel uitgeroepen tot Afrikaans Kampioen van 2008. In totaal leverde de avond het geweldige bedrag op van €3.158,35.

Dit prachtige resultaat is mede te danken aan alle sponsors, die wij hier graag nog even willen vernoemen:

Hoofdsponsor:

- Café Restaurant De Peel
- Bouwmaat
- Subsidie-adviesbureau TRIAS
- Ligro Trading
- Entertrain

Sponsors:

- Fit & Funcentre Maasdal
- Kapsalon Artiestiek
- Boschmolenplas
- Jack Frenken
- Paul Beek Optiek
- Ellen Textiel
- 't Dörpelke
- Hair Design
- DA Drogisterij Frank Henckens
- Clerkx Bloembinders
- Installatiebedrijf Verkoulen
- Scheepers Huishoud- & Cadeauartikelen
- Coolen Groep
- Café Restaurant Heere van Heel
- Tankstation 't Beegderveld
- Delissen Groentehandel
- Fotografie Sweegers
- At Today's
- Op 't Broek Uitvaartverzorging
- 't Vlinderke
- Napoleonhuis
- Fenice Bloemen

- Verloskundigepraktijk Emmily Delhooven
- Boekhandel Louis Beuving
- Giorgi's Hairstyling
- Kuypers Verpakkingen
- Pour Vous
- Kapsalon Sis Zor

Activiteitencommissie

Onze activiteitencommissie is na het succes van de benefietavond weer uitgebreid met nieuwe leden!! Naast de al bestaande leden van Diana Flekken, Geert Polmans, Koos Luyten, Lonneke in der Hees en Anke en Kim van der Heul hebben nu ook Maaïke Sniekers, Aukje van de Ven en Corrie Luyten zich aan de groep toegevoegd. Alle drie waren al enthousiaste vrijwilligers op de benefietavond en hebben daardoor de smaak te pakken gekregen! De commissie zal ingezet worden bij de vertegenwoordiging van Friends for Africa op markten, bij de organisatie van de benefietavond, en bij allerlei andere informatieve- en geldinzamelingactiviteiten.

Geboorte Jonathan

Op 29 maart is onze contactpersoon Marloes bevallen van haar eerste kindje, Jonathan. Jonathan was 5 weken te vroeg geboren. Hij woog 2,4 kg en was 48 cm.

Gelukkig maakte moeder en zoon het wel goed en mochten ze al vrij snel samen met papa Rob mee naar huis. We willen de trotse ouders van harte feliciteren en wensen hun natuurlijk alle geluk toe samen!!

Een uitgebreid verslag van de bevalling en het verblijf in het ziekenhuis erna kunt u als bijlage bij deze nieuwsbrief lezen. Het verslag, geschreven door Marloes zelf, geeft een mooi beeld van hoe het is om in Afrika een kindje op de wereld te zetten!

Ondersteuning Platform Ontwikkelingssamenwerking Maasbracht

In de jaarvergadering van de Stichting Platform Ontwikkelingssamenwerking Maasbracht is besloten dat Friends for Africa wordt ondersteund met een bijdrage van €800 voor de uitbreiding van het woonhuis bij Janai Childrens Home in Johannesburg. Het Platform is een

vrijwilligersorganisatie die zich vanuit de (oude) gemeente Maasbracht bezighield met educatieve activiteiten op het gebied van ontwikkelingssamenwerking en daarnaast lokale stichtingen gericht op ontwikkelingsprojecten ondersteunde. Momenteel beraadt het Platform zich op de situatie in de nieuwe gemeente Maasgouw. Friends for Africa is heel erg blij met deze ondersteuning door het platform.

Boeken Steunen Mensen

In Venlo is de stichting Boeken Steunen Mensen actief. Deze stichting organiseert jaarlijks een grote Boeken- en Platenbeurs te Venlo-Blerick. Met de opbrengsten van deze beurs steunt de stichting jaarlijks 2 grote projecten, welke worden geselecteerd met behulp van de Rotaryclub en de Vincentiusvereniging. De bijdrage vanuit Boeken Steunen Mensen kan maximaal €18.000 bedragen. De bijdrage kan vervolgens via Goede Doelen Fondsen (bijv. Cordaid of Wilde Ganzen) verdubbeld worden.

Friends for Africa had twee projecten ingediend bij Boeken Steunen Mensen:

- de bouw van een verblijfshuis voor personeel / vrijwilligers bij Janai Childrens Home
- de aanschaf van een autobus voor Janai Childrens Home.

Friends for Africa is door de voorselectie gekomen en werd uitgenodigd om op 25 juni jl., samen met een andere stichting, in de verzamellocatie van de stichting Boeken Steunen Mensen in het mooie kloosterdorp Steyl een toelichting op de projecten te geven. Op deze avond zou één van de 2 stichtingen gekozen worden als groot project voor Boeken Steunen Mensen 2009.

Kim van der Heul gaf een duidelijke toelichting op Friends for Africa en de twee projecten die ingediend waren. Daarna was de andere stichting aan de beurt. Nog diezelfde avond zou de selectiecommissie een keuze maken. 's Avonds rond 22.30 uur kwam het telefoontje uit Steyl: Friends for Africa is uitgekozen als groot project van Boeken Steunen Mensen 2009. Dit betekent

dat de opbrengst tot een maximum van €18.000 voor Friends for Africa is. Momenteel is FfA bezig om te zien of deze bijdrage nog verdubbeld kan worden via andere subsidies.

Een fantastisch resultaat voor onze stichting!!!!

De boekenmarkt zal plaatsvinden op 9, 10 en 11 januari 2009 in het Blaricum College te Venlo-Blerick en Friends for Africa zal dan ook aanwezig zijn.

Nijmeegse Vierdaagse

Van 15 t/m 18 juli 2008 heeft Thea van der Heul, de moeder van onze voorzitter Kim, de Nijmeegse Vierdaagse gelopen (vier dagen achter elkaar veertig kilometer wandelen in en rond Nijmegen). Aan deze sportieve prestatie was een sponsoractie gekoppeld.

Het was de tweede keer dat Thea de Vierdaagse gelopen heeft. Op zondag 13 juli toog zij al naar Nijmegen om zich in te schrijven. De hele week verbleef zij bij haar dochter Anke, die haar goed verzorgde. Op dinsdag 15 juli ging de Vierdaagse van start. Dinsdag en woensdag waren de weersomstandigheden redelijk tot goed, maar op donderdag en vooral vrijdag was de regen toch een spelbreker. Dankzij haar goede voorbereiding (550 kilometer geoefend!) liep Thea de Vierdaagse eigenlijk zonder problemen uit. De wetenschap dat vele sponsors met haar meeleeften was natuurlijk een grote steun. De sponsoractie leverde uiteindelijk een bedrag van €850 op voor onze stichting!! Thea gefeliciteerd met deze sportieve prestatie en alle sponsors van harte bedankt!

Kim en Sandra naar Zuid-Afrika!

Onze voorzitter Kim van der Heul en onze penningmeester Sandra Maessen staan beiden op het punt om naar Zuid-Afrika te reizen en een bezoek te gaan brengen aan verschillende projecten.

Kim zal als eerste vertrekken: op 8 september stapt zij in het vliegtuig naar Kaapstad. In Kaapstad wordt zij door onze contactpersoon Bob opgehaald en zal een aantal dagen bij hem logeren. Daarna reist ze op eigen houtje, via de Oostkust, door naar Sint Lucia, waar zij Marloes zal

treffen en ook voor het eerst Jonathan zal kunnen bewonderen! In de buurt van Sint Lucia (in de Ubombo bergen om precies te zijn) zal zij drie weken vrijwilligerswerk gaan doen bij een nieuw project: Ubombo Children's Care Village, een combinatie van een weeshuis en een dagopvangcentrum. We hopen dit project in de toekomst te kunnen gaan steunen. Na deze drie weken zal Kim doorreizen naar Johannesburg, via Swaziland en misschien een aantal dagen Mozambique. In Johannesburg staat een bezoek aan Janai Children's Home gepland. Vanuit Johannesburg gaat de reis, door Lesotho, terug naar Durban en van hieruit terug naar Kaapstad. In Kaapstad zal Kim de laatste 3 à 4 weken vrijwilligerswerk bij Masonwabe Educare Centre doen. Op 21 december zal Kim weer terug naar Nederland keren.

Sandra zal voor de eerste keer naar Zuid-Afrika gaan, en dus is het voor haar extra spannend om met eigen ogen te gaan zien waarvoor ze zich al jaren zo inzet! Gezien haar werk en gezin, zal Sandra maar een week in Zuid-Afrika kunnen verblijven, maar in deze week staat wel veel op het programma! Samen met haar zus komt Sandra op 12 oktober in Kaapstad aan, waar ze o.a. Bob zal ontmoeten en een bezoek aan Masonwabe zal brengen. Vanuit Kaapstad zullen ze doorvliegen naar Johannesburg, en daar staat een bezoek aan Janai gepland. De voorbereidingen voor beide reizen zijn momenteel volop op gang. Wellicht ten overvloede: de reizen worden vanzelfsprekend geheel op eigen kosten gemaakt. Uiteraard zullen wij via de nieuwsbrief en de website jullie van alle belevingen op de hoogte houden.

Tot slot

Tot zover alvast onze hartelijke dank voor uw tijd en aandacht. In de bijlage kunt u nog het verhaal van Marloes' haar bevalling en verblijf in het ziekenhuis lezen. Voor meer informatie over ons of onze projecten kunt u natuurlijk altijd terecht op onze website. Uw hulp maakt ons werk mogelijk!! Wij rekenen op uw steun...

Bevallen in Zuid-Afrika!! -(Geschreven door Marloes)-

Dit is het verhaal van Jonathan's vroege entree in de wereld! Vrijdag avond 28 maart genoten we van een heel gezellig diner bij Robert (mijn man) z'n ouders. Dat het leven vol verrassingen zit zou die nacht blijken....

Rond 01u30 werd ik wakker van een "druppelend" gevoel en ging naar het toilet. Een half uur later drupte het weer en dit bleef zo een tijdje doorgaan. We besloten om maar gewoon weer te gaan slapen! We zouden in de ochtend wel naar de dokter gaan om het te laten controleren. Twee dagen geleden was ik tenslotte nog in het ziekenhuis geweest en alles was goed en helemaal normaal. Rond 05u30 voelde ik een lichte kramp in mijn buik. Rob en ik waren allebei weer wakker en gingen in de kamer zitten. De krampen kwamen steeds regelmatig en rond 08u00 kon je de klok erop gelijk zetten dat ze elke 5 minuten kwamen. We besloten toch naar het ziekenhuis te gaan. We namen de "shortcut" door de suikerriet velden naar de snelweg. Het was circa een uur rijden. Ik was vreselijk misselijk en had een zakje in mijn handen. De krampen waren wel vol te houden maar het misselijke gevoel was vreselijk. 09u00 waren we in het ziekenhuis. Het was het maternity staatsziekenhuis waar ik ook altijd voor controle naar toe was geweest. Een staatsziekenhuis is voor iedereen toegankelijk die geen medische verzekering heeft. Je moet wel een dossier hebben, regelmatig controles laten uitvoeren of doorverwezen zijn door een lokale (bush) kliniek. Dit maternity ziekenhuis is groot en er worden wekelijks zo'n 250 babies geboren. We noemden het zelf dan ook gekscherend de "baby fabriek".

In het ziekenhuis werd allereerst mijn bloeddruk gecontroleerd, daarna mijn gewicht en vervolgens mijn urine. De krampen kwamen nu heel regelmatig en waren erg irritant. Er werd meerdere keren gevraagd of ik een aids test had laten doen en wat de uitslag was. Dit is te begrijpen, ik was hier in een staats ziekenhuis waar het percentage (zwangere) vrouwen dat besmet is met hiv of aids heel erg hoog is. Toen ze uiteindelijk mijn buik etc. controleerde zei ze dat ik direct naar de verloskamer moest omdat ik 8 cm ontsluiting had !!! De verloskamer was 2 deuren verder. Ik deed snel een ziekenhuis jurk aan en moest met spoed op het bed liggen. De verloskundige controleerde weer en nu (2 minuten later) was de ontsluiting 10 cm. Ik kon het allemaal niet geloven, ik was echt aan het bevallen ! Het was heel erg onwerkelijk. Het persen ging razendsnel en hoefde maar 3 keer! Wat een bijzondere ervaring..

Maar er was iets helemaal mis, het kindje was van top tot teen helemaal blauw en ademde niet. Robert schrok heel erg van de blik op het gezicht van de verloskundige. Ze zei ook totaal niets maar handelde heel erg snel. Met spoed knipte ze de navelstreng door en rende zo snel als ze kon weg met het kindje. Robert holde achter haar aan en ik bleef alleen achter.

Gelukkig kwam Robert enkele (zeer angstige!) ogenblikken erna terug en riep: "Hij ademt"!!!

"Hij" zei ik, "dat betekent dat het een jongetje is"! Ja en hij ademt !!

De deur ging weer open en daar was de dokter met een klein bundeltje in zijn armen. Hij legde het neer op een speciaal tafeltje naast mijn bed waar een warme lamp boven hing en een zuurstof apparaat was. Daar zag ik een piepklein gezicht dat toebehoorde aan een heel klein ienie mienie mensje . Ik ben mama !! De tranen stroomden rijkelijk en een ongekende golf van geluk maakte zich van mij meester. Ik mocht hem niet vasthouden en kon hem maar 1 tel aanraken. Een verpleegster nam hem snel mee naar de intensive care. De dokter legde uit dat ze hem daar een tijdje in de gaten moesten houden en dat hij een infuus nodig had.

Na de nageboorte moest ik op de gang wachten tot er iemand van de kraamafdeling zou komen om me op te halen. Ik zat op een stoel op de gang en een lieve verpleegster vroeg of ik niet vast wilde eten. Ze bracht me een bord met rijst, saus en een stukje kip. Naast me zat een jong meisje dat weeën had. Ze was helemaal alleen en had een klein plastic zakje bij zich. Uit een verloskamer hoorde ik een hoop geschreeuw komen.

Robert kwam terug van de intensive care afdeling. Hij zei dat ons kindje in een glazen bedje lag en verbonden was aan allerlei machines. Hij zei dat alles er heel hygienisch uitzag en er de allermodernste apparatuur was. Iedereen in mijn omgeving was een beetje bezorgd over het feit dat ik in een staatsziekenhuis lag (in plaats van in een privé-

kliniek) en ze niet wisten hoe de service daar zou zijn. Tot nu toe vond ik het prima, iedereen was erg lief en vooral heel professioneel. Alles was heel erg hygiënisch en er werd constant overal schoongemaakt.

Op de kraamafdeling aangekomen is het een drukte van jewelste. Overal zijn mensen die in en uitlopen, er is vreselijk veel lawaai en een echt gekkenhuis. Het bleek bezoeken te zijn. Ik moest op een stoel op de gang wachten tot er iemand zou komen om me een bed te wijzen. Dit duurde even werd er gezegd omdat het zo druk was. Na een tijdje vroeg een verpleegster hoe het ging en of ik niet een bed wil delen. Eerst dacht ik dat ik het verkeerd begreep. Ze zei vast “kamer” en geen “bed” dacht ik. Robert liep met haar mee en toen hij terug kwam zei hij dat ze echt bed had gezegd. Het was zo druk dat er op het ogenblik even geen bedden meer vrij waren. Als ik me erg moe voelde kon ik een bed delen. Dit zag ik niet echt zitten dus ik besloot nog maar even op de gang te wachten.

Na 20 minuten wachten was het bezoeken afgelopen en keerde de rust terug. Inmiddels waren er nieuwbakken mama's naar een andere afdeling verplaatst en was er een bed vrij. Er gingen schone lakens op en even later lag ik op een zaal met 6 andere vrouwen. Ze waren allen Zulu en ik was de enige blanke. Een veel groter verschil was dat zij allemaal hun kindje bij zich hadden en ik niet. Er waren geen wiegies voor de babies maar deze lagen bij de mama's in bed. Dit is gebruikelijk in de Zulu cultuur want ook thuis zal het kindje bij mama slapen. Er waren alleen wiegies voor de vrouwen die een keizersnede hadden gehad, maar die lagen op een andere zaal. De bedden waren heel oud, uit de 70'er jaren met van die spijlen aan het hoofd- en voeten einde.

De vrouw naast me bewoog amper maar als ze dit deed ging het met zwaar gekreun gepaard. Er kwamen meer vrouwen met hun nieuwgeboren babies op de zaal en al snel werden er weer bedden gedeeld. De ene vrouw lag met haar hoofd aan het hoofdeinde en de andere met haar hoofd aan het voeteneinde. Hun beide babies lagen in een dekentje gewikkeld ergens tussen hen in. Niemand scheen het erg te vinden! Thuis wonen ze ook vaak met wel 10 mensen in een heel klein huis of hut en delen dan ook bed of matras. Er werd mij nooit gevraagd om te delen waarschijnlijk omdat ik de enige blanke vrouw was. Maar ik besloot dat als het nodig was ik het uiteraard wel zou doen. Mijn huidskleur mocht daar geen verschil in brengen!

Robert bleef op en neerlopen tussen de intensive care en mij en hield me op de hoogte van alles wat er daar gebeurde. Rond een uur of 5 hield ik het niet meer uit en wilde nu toch wel heel graag mijn kindje zien. Het was heel emotioneel om hem te zien. Een piepklein mannetje in een glazen bedje met alleen een luiertje aan en overall slangetjes. Boven hem was een warme lamp die een constante warme temperatuur verspreidde. Ik mocht hem niet vasthouden en alleen maar aanraken. Hij was zo prachtig! Hij woog 2.4 kilo en was 48 cm.

Er lagen veel babies op de intensive care. Nooit zal ik het kindje vergeten dat naast hem lag. Bij deze baby vergeleken was onze zoon een reus, dit kindje woog namelijk maar 700 gram...

Ondanks het feit dat ik Jonathan niet vast kon houden, mocht ik wel zijn luiertje verschonen. Volgens de verpleging ging het heel goed met hem en ze waren positief. Hij hoefde niet aan de zuurstof omdat hij prima zelf ademde. De intensive care was heel groot en alles zag er heel professioneel uit met moderne apparatuur. De andere mama's kwamen ook naar hun kindjes en waren druk in de weer met het verschonen van luiertjes.

Teruggekomen op de zaal bleek het etenstijd te zijn geweest en kwam men mijn bord nabrenghen. Het waren bonen, kool, rijst en draadjesvlees. Een echte Zulu maaltijd. Erbij kreeg ik een drankje dat gemaakt was van maïs en waaraan een bananensmaak was toegevoegd. Het zat in pak waar je het gewoon uit kon drinken, want glazen of bekertjes hadden ze niet in het ziekenhuis. Behalve mierzoete thee met daarin liters melk was dit de enige drank die er was. Het smaakte best goed, een soort drinkyoghurt maar dan net een beetje anders. Je kon het zelf halen als je dorst had en zoveel drinken als je wilde. Volgens de verpleegsters was het ook goed voor borstvoeding.

De rest van de nacht bezocht ik Jonathan om de 3 uur. Op de zaal was het eerst heel rustig omdat een aantal vrouwen verplaatst waren. De zaal waarop ik lag bleek een soort ontvangst zaal te zijn. Als alles goed gaat word je

dan na een aantal uren verplaatst naar een andere zaal. Maar omdat ik mijn baby niet bij me heb mag ik gewoon blijven. De rest van de nacht kwamen er steeds nieuwbakken mama's met hun babies totdat alle bedden weer vol waren en men weer moest delen. Het lukte niet echt om te slapen omdat de felle tl verlichting de hele nacht aan bleef en je constant gepraat hoorde. Er kwam nog een kar met thee en brood met jam. Tussen de bezoeken aan de intensive care dommelde ik soms een beetje weg. Twee keer schrok ik wakker. De eerste keer omdat het overall kriebelde. Mijn bed zat vol mieren !!! De tweede keer schrok ik wakker van stemmen aan het voeteneinde van mijn bed. Er stond een vrouwelijke politie agent. Wat die kwam doen heb ik nooit geweten, ik verstond niets van de conversatie die plaats vond in Zulu.

Ondertussen was er ook een andere ploeg verpleegsters gekomen. Ze draaien 12-uurs diensten van 07h00 tot 19h00 of van 19h00 tot 07h00.

Om 02u30 mocht ik Jonathan voor de eerste keer vasthouden! Wat een bijzondere ervaring! Hij voelde helemaal niet zo breekbaar aan als hij eruit ziet! Eindelijk kon ik mijn kindje vasthouden. Hij huilde maar stopte daar direct mee toen ik hem in mijn armen hield. Hij was zo prachtig!

Elk bezoek ging het beter met Jonathan en er waren steeds minder slangetjes nodig. Zijn voetjes waren nog een beetje blauw en zijn rechterhandje ook, maar verder had hij nu een normale kleur.

Toen ik om 14u30 weer onderweg was naar de intensive care zei een verpleegster dat ik eerst naar een andere zaal moest verhuizen. Ze droeg mijn tas en liep met me mee. Het zag er niet uit als een zaal maar het was een gang die omgetoverd was tot een zaal met daarin 10 bedden. Mijn bed was ergens in het midden en nog altijd was ik de enige blanke vrouw. Het bed moest nog verschoond worden dus ik legde mijn spullen er zolang onder op de grond en ging snel naar de intensive care.

Daar aangekomen was ik blij verrast; alle slangetjes waren weg! De Nigeriaanse dokter die dienst had was erg tevreden over de vooruitgang van Jonathan en zei dat er geen reden meer was om hem nog langer op de intensive care te houden. Ze hadden dringend zijn bedje nodig voor een kindje dat ook maar circa 800 gram woog. Jonathan mocht met mij mee naar de zaal waar ik ontzettend blij mee was. Eindelijk kon ik ook mijn kindje bij me houden!

Hier was inmiddels mijn bed opgemaakt. Het was weer zo'n ouderwets bed met spijlen, dit keer alleen aan het hoofdeinde. De matras was keihard met een bobbel in het midden. Maar niets kon de pret drukken ik had tenslotte mijn baby bij me! Links van me waren 5 bedden en rechts 4. Ze waren allen bezet en al snel hadden de bedden naast me weer 2 vrouwen en 2 babies. Ze moesten zo de hele avond, nacht en volgende ochtend tot 12 uur het bed met elkaar delen omdat nu alle afdelingen vol waren. Wederom vroeg ik me af of ik ook zou moeten delen! Dit hoefde echter nooit omdat men steeds als er een nieuwe mama de afdeling binnenkwam haar naar een ander bed dan het mijne bracht. Er waren 10 bedden en 16 vrouwen en babies. De verpleegsters kwamen Jonathan bewonderen. Gelukkig hadden we kleertjes voor hem zodat hij niet alleen in een dekentje van het ziekenhuis gewikkeld hoefde te blijven. Geen van de andere mama's had kleertjes voor hun baby en zelfs toen ze naar huis gingen hadden hun kindjes alleen een luier aan en een dekentje om. Er kwam een kar met mierzoete thee en boterhammen met jam. Op deze zaal stopt de kar bij de deur en moest je het zelf gaan halen. Dit zou voor alles zo blijven; je bloeddruk die gecontroleerd werd, je dossier dat bijgewerkt moest worden, maaltijden die werden gebracht. Voor alles moest je zelf naar voren lopen. Ook kwam er een verpleegster met pakjes mais/bananendrank. Ze vroeg wie er onder 16 jaar was want die zouden een extra pakje krijgen. Er gingen minstens 4 handen omhoog!

Het meisje dat in het bed links van me lag was 15 jaar. Toen ik haar vertelde dat ik 24 jaar ouder was kon ze het niet geloven. Haar engels was erg slecht en een verdere conversatie was niet mogelijk. Met de vrouw rechts van me had ik wel leuke gesprekken. Ze had haar derde kind gekregen en de volgende morgen zou ze naar de operatie zaal gaan om gesteriliseerd te worden. Dit is heel bijzonder voor de Zulu cultuur en niet gebruikelijk.

Je zou verwachten dat er best veel lawaai is op een zaal met 16 vrouwen en 16 babies, maar dit viel reuze mee. Als er een baby huilde was dit maar heel kort en werd het direct gevoed. Het was zelfs vrij rustig! De felle tl verlichting bleef ook hier de hele nacht branden.

De rest van de nacht ging snel voorbij. Slapen lukte absoluut niet want ik wilde alleen maar naar mijn prachtige kindje kijken. Ik ben moeder, het is niet te geloven...

Verder ging alles heel goed met Jonathan en zouden we waarschijnlijk zelfs vandaag naar huis mogen. Dit klonk fantastisch en ik kon niet wachten om weg te mogen. De ochtend duurde echter heel lang. Eerst moest bij iedereen de bloeddruk gecontroleerd worden. Daarna moesten we een voor een onderzocht worden om te kijken of we wel naar huis mochten. Vervolgens kwam er iemand de babies onderzoeken. Dit alles duurde uren... Ondertussen lagen we allemaal op ons bed te wachten en wilde iedereen maar een ding en dat was naar huis. Nadat Jonathan onderzocht was en de verpleegster nog bij mijn bed was ontstond er plotseling grote commotie. Ik zag de vrouw (ze was nog jong) die in het verste bed lag totaal ontredderd bij mijn voeteneinde staan. Iedereen verzamelde zich om haar heen en er werd druk gepraat. Ik verstond geen woord en had geen flauw idee wat er aan de hand was. Ik zag alleen maar de totaal ontredderde blik in haar ogen. Ze staarde in ongeloof voor haar uit en kon alleen maar fluisteren. Het enige woord dat ik verstond was "lalapanzi" wat "liggen/slapen" betekent. De verpleegster nam het bundeltje in haar armen over en samen liepen ze weg. De vrouw droeg nog altijd de met bloed besmeurde ziekenhuis jurk waarin ze bevallen was. Ik vroeg aan degene die naast me lag wat er aan de hand was. "Haar baby is dood" zei ze. "Zomaar in haar slaap"...

Er moest allerlei papierwerk worden gedaan om naar huis te mogen. Ondertussen was het ontbijt gekomen dat dit keer bestond uit 2 boterhammen met daarop witte bonen in tomatensaus. Het smaakte heerlijk. Echt !!

Om 12uur mocht Robert op de zaal komen en helpen met het dragen van mijn tas. Eerst verschoonden we Jonathans luiertje nog. Robert zei heel trots dat hij dit zou doen. Alle vrouwen keken vol verbazing! Er is geen Zulu man die het ooit in zijn hoofd zal halen om een luier te verschonen!

Bij het hek van het ziekenhuis moesten we de auto stoppen. De security wilde dat ik het raampje opendraaide zodat ze de baby konden zien. Heel streng werd de naam op het formulier vergeleken met de naam op het bandje om Jonathans arm. Er waren in het verleden babies gestolen dus men controleerde alles heel goed. Dit was uiteraard prima !

Toen we het hek uitreden voelde het heel vreemd. Alsof we met z'n drieën in het diepe sprongen...

Welkom in de wereld Jonathan !!!

Enkele maanden later gaat alles prima met Jonathan en hij is heel goed gegroeid. Hij is nu 5 maanden en heeft lekkere mollige wangetjes !! We zijn teruggegaan naar het ziekenhuis en hebben een grote doos met kleertjes gebracht. Ik heb zoveel armoede gezien en zeker nu het winter wordt kan ik het niet over mijn hart verkrijgen dat veel babies geen kleertjes hebben als ze naar huis gaan. Ook hadden we taarten meegenomen. De verpleegsters en artsen waren heel erg blij en zeiden dat ze het ontzettend waardeerden. We werden zelfs omhelsd ! Alle controles en ook het verblijf in dit ziekenhuis waren een hele bijzondere ervaring die ik niet had willen missen.

Veel liefs uit Afrika, Marloes